

SPECIAL:
10 JAAR MAGIS:
EXTRA DOSSIER

**HULP AAN SLACHTOFFERS
VAN MENSENHANDEL:
ALS SURFEN OP
EEN TSUNAMI**

**DE MOEIZAME WEG
NAAR EEN
GEZINSHERENIGING**

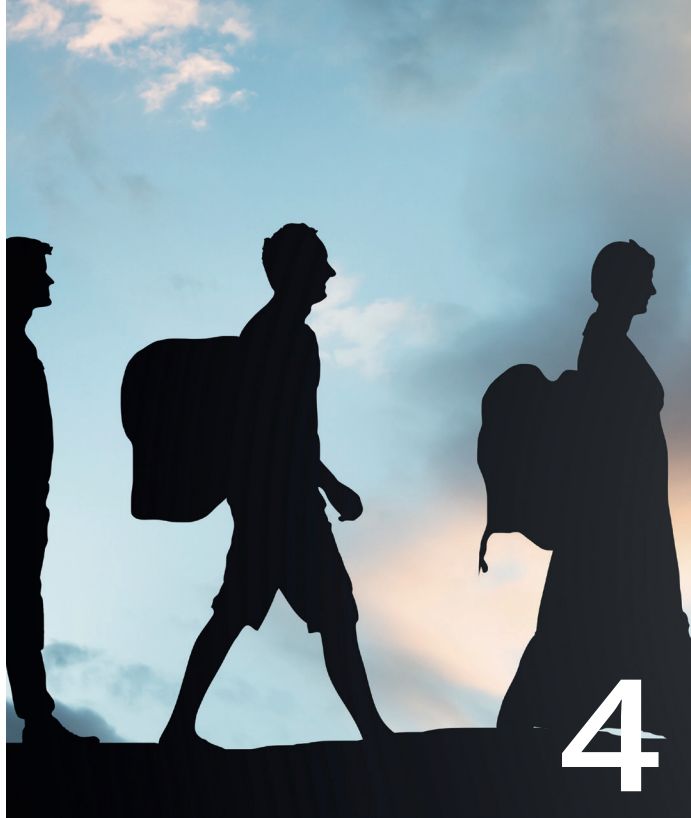
10

Infomagazine CAW Oost-Vlaanderen

DRIEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT VAN CENTRUM ALGEMEEN WELZIJNSWERK (CAW) OOST-VLAANDEREN

april- mei - juni 2023 – Jaargang 10, nr. 2 – P2A 9721 Afgiftekantoor Gent X
V.U.: Geert Hillaert, CAW Oost-Vlaanderen vzw, Visserij 153, 9000 Gent

Surfen op een tsunami

'Mensen denken dat mensenhandel één probleem is, maar de realiteit is veel genuanceerder. Het gaat over tientallen, honderden en in sommige gevallen zelfs duizenden kleinere problemen die allemaal aangepakt moeten worden', vertelt Anton van Dyck, directeur van Payoke, het referentiecentrum voor slachtoffers van mensenhandel en mensensmokkel.

De moeizame weg naar een gezinshereniging

Jozef Hertsens is 25 jaar geleden gestart met Vluchtelingen Ondersteuning Sint-Niklaas. Sofie Cappaert werkt bij het CAW van Sint-Niklaas. Zij kennen elkaar al twintig jaar. De problematiek van de gezinshereniging heeft voor hen geen geheimen meer.

Colofon

Magis is het externe infomagazine van CAW Oost-Vlaanderen. Het blad verschijnt driemaandelijks. Jaargang 10, nummer 2.

Redactie: Geert Hillaert – Alain Slock
Noël Callebaut – Kathy Bleck - Marco Baeten
Lay-out: One Advertising – www.one-advertising.be
Copywriting: Wim Trommelmans, Magelaan

Informatie in verband met abonnementen:
communicatie@cawoostvlaanderen.be

V.U. Geert Hillaert, CAW Oost-Vlaanderen vzw,
Visserij 153, 9000 Gent
Ondernemingsnummer 0508 774 601 - RPR Gent

Editoriaal

In dit tweede nummer van ons jubileumjaar staan we uitgebreid stil bij onze werking met en voor vluchtelingen. Hoewel onze hulp- en dienstverlening aan mensen in precare verblijfssituaties eerder bescheiden en beperkt is, zijn we hier toch al jaren in actief. Kris Coenegrachts, onze voorzitter, zet dit aanbod in een historisch perspectief beginnende bij de problematische procedures in de jaren 80 en het gebrek aan zekerheid voor vluchtelingen. David De Keukelaere, diensthoofd bij OCMW Gent, geeft de hedendaagse trends aan.

In het beleidsplan 2023 – 2027 is dit thema één van onze speerpunten waar we de ko-

Vluchtelingen? Duidelijke procedures en duidelijk beleid!

David De Keukelaere is diensthoofd bij OCMW Gent, Kris Coenegrachts heeft al sinds de jaren 80 een belangrijke rol in de hulpverlening gespeeld. Beide kennen de vluchtelingenproblematiek heel goed. Daarom vroegen we hen: wat moet er gebeuren om de huidige malaise in het vluchtelingenbeleid op te lossen?

mende jaren actiever op willen inzetten. We doen dit omdat de vluchtelingenproblematiek alleen maar toeneemt én omdat we ook een sterk aanbod hebben waarmee we vluchtelingen hulp en begeleiding kunnen bieden. Daarenboven stellen we vast dat deze doelgroep diversifieert qua noden en behoeften.

Zo starten we binnenkort met de opvang en begeleiding van slachtoffers van mensenhandel. Vandaar dat we in dit nummer Anton Van Dyck van Payoke aan het woord laten. Daarnaast gaan we dieper in op het aanbod waarmee we al langer rond deze problematiek werken. Zo lichten we onze samenwerking met het VLOS (vluchtelingen Ondersteuning Sint-Niklaas) in het Waasland toe. Ook het Transithuis wordt uitvoerig belicht.

Zoals bekend, hechten we veel belang aan de inzet en betrokkenheid van vrijwilligers op onze werking en bij onze cliënten. Onze buddywerking met vrijwilligers die instaan voor het begeleiden van nieuwkomers mocht niet ontbreken. We laten hieromtrent Ilse Dutry aan het woord.

Ondertussen hebben we ook 2022 achter ons gelaten. 2022 stond bij CAW in het teken van stabilisatie en verdieping. Het CAW hoopte de reorganisatie te verankeren en de werking opnieuw op niveau te brengen. Daarnaast werkte het CAW aan het beleidsplan 2023-2027, dat de richting van het CAW toont binnen de uitdagingen die zich stellen in het brede welzijnslandschap.

Dat we stilaan de coronapandemie achter ons lieten, deed ons hopen op rustiger

vaarwater. Echter was 2022 opnieuw een geanimeerd jaar. De oorlog in Oekraïne en de daarop volgende energiecrisis gooiden roet in het eten.

De algemene vergadering keurde op 27 april 2023 het jaarverslag 2022 goed. Je leest het volledige jaarverslag op www.caw.be/jaarverslag-caw-oost-vlaanderen. Beschik je liever over een fysiek exemplaar? Vraag er gerust eentje aan via communicatie@cawoostvlaanderen.be.

Geert Hillaert
Algemeen directeur
CAW Oost-Vlaanderen
geerthillaert@cawoostvlaanderen.be

VERDER IN DIT NUMMER:

9

Achter de schermen

Ilse Dutry is buddy voor een Oekraïense familie. 'De dankbaarheid die ik terugkrijg is een belangrijke motivatie voor mij.'

10-13

SPECIAL: 10 jaar Magis

Transithuis: een uniek initiatief

14

Dankzij

Een warme oproep: geef jezelf!

15

Opgeklopt

Willen we écht een welvarende samenleving zijn?

16

Clïent vertelt

'Geen tijd voor negativiteit'

‘Surfen op een tsunami’ Payoke helpt slachtoffers van mensenhandel

Anton van Dyck is directeur van Payoke, voor Vlaanderen het referentiecentrum voor slachtoffers van mensenhandel en mensensmokkel. ‘We zijn bij Payoke momenteel met 23 mensen. Ja, we weten ook dat de uitbuitingssystemen veel groter zijn dan wat wij met onze mensen daartegen kunnen doen. Maar het is de kwaliteit die het verschil maakt. Onze mensen zijn super gedreven en zetten elke dag hun beste beentje voor. Onze normale capaciteit is circa 120 personen, we zitten nu te werken voor meer dan 200 mensen. Het voelt soms als surfen op een tsunami, maar we kunnen wel goede resultaten voorleggen.’

Veel veranderd

‘Als we kijken naar wat er in de laatste dertig jaar allemaal gebeurd is, dan is er een verschil gemaakt. Toen Payoke in 1987 werd opgericht, was er in België geen aanpak rond mensenhandel. Dan kwamen de jaren negentig, met koning Boudewijn, en plots was er een soort van nationale consensus over het thema. Als we een aantal jaren verder springen, zien we dat België in de wereldtop staat bij de aanpak van mensenhandel. En onlangs nog, een paar maanden geleden hebben we, samen met onze partners, de decriminalisering van het sekswerk er door gekregen.’

De ene crisis na de andere

‘We zitten met de ene vluchtelingencrisis na de andere: Syrië, Afghanistan, Oekraïne. De klimaatproblematiek zorgt voor meer verhuizingen. We zitten in een perfecte storm waardoor de cijfers stevig de lucht ingaan. Daarnaast zien we zowat elke zes maanden nieuwe vormen van uitbuiting passeren. Er gebeurt ook veel meer digitaal: vroeger zaten slachtoffers, daders en alle betrokkenen geografisch meer bijeen. Nu kan een slachtoffer op één plaats zitten en de dader elders. Er kunnen tienduizend kilometers tussen zitten, het kan zelfs zijn dat ze elkaar niet eens kennen.’

Er zijn enorm veel slachtoffers van economische uitbuiting. We willen die mensen natuurlijk naar gepaste hulp leiden, maar het zijn er zoveel dat het hulpverleningssysteem onder druk komt te staan. Vroeger, in andere mensenhandeldossiers, waren er één, twee of maximaal vijf slachtoffers. Nu gaat het vaker om groepen van mensen.’

Heruitvinden

‘Hoe krijgen we mensenhandel de baas? Uiteraard is er een nood aan meer middelen en moeten we nationaal en internationaal nog meer samenwerken. De wereld veranderen is moeilijk, maar de wereld van onze cliënten veranderen, dat kunnen we

wel.' Maar ook door creatief om te gaan met eigen middelen en nieuwe dingen te durven proberen. Er is een fantastisch netwerk van heel gedreven mensen die constant samen puzzelen aan nieuwe oplossingen.

Vaak is het improviseren en nieuwe systemen van begeleiding bedenken. Als we nieuwe mensen binnenkrijgen, werken we samen met het CAW: zij doen de opvang, wij de begeleiding. We hebben een heel goede werkrelatie met het CAW Antwerpen. Maar door de ongeziene aantallen hebben wij ook een stukje van de crisisopvang georganiseerd. We zijn hotelkamers beginnen huren, wat een fortuin heeft gekost. Na enkele maanden heeft men ons op Vlaams en federaal niveau extra middelen gegeven.'

Een complex probleem

'Mensen denken dat mensenhandel één probleem is, maar de realiteit is veel genuanceerder. Het gaat over tientallen, honderden en in sommige gevallen zelfs duizenden kleinere problemen die allemaal aangepakt moeten worden. Dan is de vraag welke oplossing leidt tot een kettingreactie waardoor er zoveel mogelijk gerealiseerd wordt. Daarom zijn wij als organisatie heel duidelijk over de armoedeproblematiek. Als je het probleem van mensenhandel wil oplossen, dan moet je ervoor zorgen dat iedereen

eten en drinken heeft en de mogelijkheid om achter zijn geluk aan te gaan. Het gaat niet over overleven, maar over een omgeving creëren waarbinnen mensen zich kunnen ontplooien.

Het mag nooit zijn dat mensen ontmenselijkt worden. Wij willen dat iedereen in zijn menselijkheid en in zijn potentieel erkend wordt.'

Kritiek

'Soms krijgen we de kritiek dat de strijd tegen mensenhandel alleen maar geld kost en maatschappelijk niets bijbrengt. Daar wil ik mij ten stelligste tegen verzetten. Het gaat over de ziel van onze samenleving: dat je iedere mens erkent in wie die is. Daar niet mee bezig zijn, heeft een gigantische maatschappelijke kost. We spreken immers over het voeden van een clandestiene en criminele economie die elke faire concurrentie, elke faire ontwikkeling op de markt verstikt. Gevolg: het wordt steeds moeilijker om als economie te groeien en te gedijen.'

MEER WETEN?

Vind meer uitgebreide info rond mensenhandel en -smokkel op www.payoke.be

De moeizame weg naar een gezinshereniging

Jozef Hertsens is 25 jaar geleden gestart met Vluchtelingen Ondersteuning Sint-Niklaas. Sofie Cappaert werkt bij het CAW van Sint-Niklaas. Zij kennen elkaar al twintig jaar. De problematiek van de gezinshereniging heeft voor hen geen geheimen meer.

Overlevingsmodus

Jozef: '25 jaar geleden ben ik begonnen. Toen was punt één: helpen bij materiële noden. Nu zijn er andere mensen die kunnen helpen op het vlak van gezondheid, finances of wonen, onder andere bij het CAW.'

Sofie: 'Ik werk bij het onthaal van CAW Oost-Vlaanderen in Sint-Niklaas. Wij krijgen daar allerlei vragen: over iets materieel, iets financieel maar ook over gezinshereniging of opvoeding en relaties. Dan kijken wij welk aanbod wij binnen CAW hebben. Bij VLOS komen mensen zonder wettig verblijf. Als CAW kunnen wij wel mee nadenken maar een aantal dingen kunnen wij niet aanbieden. Dan ben ik blij dat wij kunnen terugvallen op een partner zoals VLOS. Die gaat daarin verder. Zo heeft Jozef een heel groot netwerk van geëngageerde mensen die mensen in nood in huis nemen.'

Jozef: 'We werken ook goed samen met het OCMW, maar die hebben hun eigen regels. "Kunnen wij dat doen, ja of nee? Hebben ze er wel recht op?" Bij het CAW is het al anders, zij vertrekken vanuit de menselijke hoek.'

Sofie: 'Iedere hulpverlener tracht om het beste te doen, maar soms loop je vast. Dat is vooral zo voor mensen zonder wettig ver-

blijf. Wij hebben heel veel mooie verhalen van mensen die erkend worden en gezinnen die na een heel lange tijd herenigd werden. Maar de weg daarheen is soms moeilijk en heel hobbelig.'

Jozef: 'Een groot probleem bij gezinshereniging is dat vluchtelingen na hun erkenning maar één jaar soepelere voorwaarden hebben. Ze moeten dan niet aantonen dat ze voldoende huisvesting of inkomen hebben.'

Huisvesting is bijna altijd een probleem. Als je alleen bent, dan is een studio of een appartement met één slaapkamer genoeg. Maar als jij je gezin met kinderen naar hier wilt brengen, heb je een appartement of huis met voldoende slaapkamers nodig. Daar loop je op vast: alle nieuwbouwhuizen hebben onvoldoende slaapkamers, huizen die wel voldoende groot zijn, zijn dikwijls in zeer slechte staat. Bovendien zijn er voor één huis of appartement dertig kandidaten.'

Sofie: 'Nog een heikel element is het financiële. Bij een procedure om jouw gezin naar hier te brengen, zitten de grootste kosten in het buitenland voor bijvoorbeeld een geboortakte of een medisch attest. Om afstamming te bewijzen heb je een DNA-test nodig: dat is enorm duur. Dat leidt soms tot heel pijnlijke situaties. Ik heb het meegemaakt dat er een kind "uitvalt". Want wat gebeurt er allemaal als die man acht jaar weg is? En die vrouw zit daar?'

Daarnaast is er de kost van de verplaatsing. Neem nu Afghanistan: voor die papieren moet je naar de ambassade, maar die zit wel in Islamabad in Pakistan. Dan zit je met problemen aan de

grens. De Taliban levert geen paspoorten meer af. Eigenlijk moet je een visum voor Pakistan hebben, maar zonder paspoort geen visum. Dus: 's nachts over de grens of iemand omkopen om over de grens te geraken. Je geraakt er soms wel, maar je mag niet meer terug.'

Jozef: 'De stress waarmee die mannen, vrouwen en kinderen te maken krijgen... "Waarom mogen wij niet naar papa komen, waarom duurt dat zo lang?" Of mama's die de stap hebben gezet en hun kinderen missen. Of kinderen die ondertussen door de grootouders opgevoed worden: die willen meekomen maar dan gaat dat niet.'

Sofie: 'En als je achttien jaar wordt, ben je geen kind meer en kan je niet zomaar meer meekomen.'

Jozef: 'Dan moeten ze daar overleven. Bovendien werken de ambassades met een soort van bemiddelaar, die ze ook moeten betalen. Vaak een sjoemelaar die ook nog eens duizenden euro's vraagt.'

Sofie: 'Vroeger kon je jouw aanvraag rechtstreeks gaan indienen in de Belgische ambassade. Dat is veranderd. De ambassades zijn gaan samenwerken met kantoren die als een soort van brievenbus werken. Daar zit dan iemand die het dossier aanneemt. Die doet vaak al uitspraken over het dossier, terwijl ze eigenlijk met de ogen toe het dossier moeten aannemen en aan de Belgische ambassade bezorgen.'

Jozef: 'Het is een jungle. De lat wordt alsmaar hoger gelegd. Maar gezinshereniging is een mensenrecht, en dat wordt niet meer gerespecteerd.'

Vluchtelingen? Duidelijke procedures en duidelijk beleid!

David De Keukelaere is diensthoofd bij OCMW Gent, Kris Coenegrachts heeft al sinds de jaren 80 een belangrijke rol in de hulpverlening gespeeld. Beide kennen de vluchtelingenproblematiek heel goed. Daarom hebben we aan hen de vraag gesteld: wat moet er gebeuren om de huidige malaise in het vluchtelingenbeleid op te lossen?

Procedures

Kris: 'Wat al in de jaren tachtig speelde waren de procedures. Ik kijk er nog altijd met grote verbazing naar: men slaagt er nog altijd niet in om die procedures snel en correct te laten verlopen. Dat is niet alleen in het belang van de samenleving, maar zeker ook van de vluchtelingen. Zo kort en correct mogelijk houden. Elke keer staat dat in de regeringsverklaring, maar het gebeurt gewoon niet. Nu zijn die procedures een draak geworden, constant kan men opnieuw om één of andere reden instappen. Mensen moeten terug meer rechtszekerheid krijgen, dat is primordiaal.'

David: 'Procedures die meerdere jaren duren, mensen die op de duur compleet van hun thuisland onthecht zijn, dan krijgen die uiteindelijk een negatieve beslissing en dan moet je een traject naar terugkeer opstarten. Ik heb de verschillende ministers van Binnenlandse Zaken horen zeggen: "We gaan daar werk van maken om die procedure snel, correct en efficiënt te laten verlopen." Ik zit ondertussen bijna dertig jaar in het werkveld en er is nauwelijks beweging. Integendeel, ik heb de indruk dat het nog moeilijker geworden is.'

Volgehouden beleid

Kris: 'Een tweede zaak is om het politiek klimaat rond vluchtelingen te laten afkoelen. Er is een regering nodig die een consensus heeft over hoe ze de problematiek gaat aanpakken, die van in het begin zegt: "Kijk, dat gaan we zo doen", en die dat ook volhoudt gedurende een aantal jaren. Kijk maar naar wat er gebeurd is met opvangcentra: die worden geopend, het gaat dan weer wat beter, men sluit ze terug, om daarna weer te openen als er meer volk aan de deur staat. Ik denk ook dat we dat Europees moeten proberen: het is niet de bedoeling dat vluchtelingen naar de plaats van de minste weerstand of de beste omstandigheden gaan.'

David: 'Als je een maatregel intrekt, dan staat op een bepaald moment het probleem daar opnieuw. Migratiestromen, ze gaan niet weggaan, daarvoor is de wereld te veel in conflict. En we moeten nog altijd in ons achterhoofd houden dat de Conventie van Genève het basisdocument is van waaruit we vertrekken, het recht op het zoeken naar én vinden van bescherming.'

'De dankbaarheid, daarvoor doe je het'

Ilse Dutry is vrijwillig buddy voor een Oekraïense familie. 'Ik heb dertig jaar lang in een heel commerciële omgeving gewerkt. Ik heb daarbij altijd het gevoel gehad dat de sociale relevantie wat ontbrak. Drie jaar geleden besliste ik om mijn carrière een andere wending te geven. Als vrijwilliger kon ik van dat maatschappelijk engagement vrijblijvend proeven. Ik ben gestopt met werken op 1 maart 2020 en ik startte heel snel als vrijwilliger tijdens de coronacrisis. Ook bij de uitbraak van de oorlog in Oekraïne heb ik mij als vrijwilliger opgegeven bij de buddywerking van het CAW Oost-Vlaanderen. Op die manier ben ik eigenlijk van de ene crisis in de andere gerold.'

'Een paar maanden later werd ik buddy van een Oekraïens gezin: een mama en haar volwassen zoon, allebei zwaar hulpbehoevend. Dat was op vraag van het OCMW van Lochristi. Ik begeleid hen intussen zes maanden. Enerzijds ondersteun ik hen bij praktische zaken zodat ze zelfstandig naar de dokter of de bank leren gaan. Anderzijds doen we ook samen fijne dingen, zoals gaan wandelen in de natuur. Intussen proberen we ook op een informele manier een beetje Nederlands te leren.'

'Als buddy engageer je je voor drie uur per week. Maar uiteindelijk is de tijd die je er aan besteedt afhankelijk van de urgenties. Vier uur per week is mijn gemiddelde. Samen met opvangmedewerkers, thuisverplegers en tolken, vorm ik een team om dit gezin te ondersteunen. Het is fijn om te merken dat zoveel mensen zich inspinnen om mensen in de problemen telkens weer verder te helpen.'

'De dankbaarheid die ik terugkrijg is een belangrijke motivatie voor mij. Ook het feit dat ik zoveel nieuwe dingen leer kennen, is verrijkend. Voor mij is dat een totaal andere wereld die ik leer kennen. Om mij te ondersteunen in mijn taak, biedt het CAW opleidingen en intervisiemomenten met andere buddies aan.'

'Ga ik dat verder doen? Zo lang ik daar tijd voor kan vrijmaken en het niet te belastend wordt? Ja.'

'Als je eraan wil beginnen, moet je zeker zijn dat je effectief die uren per week kan investeren. Het is geven en nemen, en in het begin is het vooral veel geven van jezelf. Consequent zijn, uw afspraken nakomen, de band en het vertrouwen opbouwen. Investeer tijd om zaken op te zoeken, voor te bereiden, om een duidelijk antwoord te bieden. Het is niet eenvoudig maar je krijgt er zo ongelooflijk veel voor terug.'

BEN JIJ DE STEUN VOOR MENSEN IN EEN KWETSBARE SITUATIE?

Als buddy bij CAW Oost-Vlaanderen toon je mensen in een kwetsbare situatie de weg. Want jij kent jouw buurt als de beste. Bovendien weet jij als geen ander hoe je iemand zich rap thuis laat voelen. En dat is wat onze cliënten nodig hebben: een buddy met een hart voor mensen.

Zin om te starten? Ontdek onze vacatures voor vrijwilligers op www.caw.be/vacatures

Transithuis: een uniek initiatief

Het Gentse Transithuis van het CAW Oost-Vlaanderen geeft aan mensen in een onzeker verblijfsstatuut — zeg maar vluchtelingen, asielzoekers en mensen zonder papieren — sociaal-juridische en psychosociale hulp. Al sinds 1986. Een terugblik en een kijk op de huidige werking van dit bijzonder initiatief met Katie Van Cauwenberge, mede-oprichtster van het huis, en Frances Van Belle, teamverantwoordelijke.

Starten

Katie: '1986. In Gent stelden we vast dat er plots meer en meer asielzoekers aan de deur klopten. Er was voor hen geen opvang. De gewone onthaalhuizen voor dak- en thuislozen deden hun best. Het OCMW zat met de handen in het haar, want ze wisten ook niet waar ze met die mensen heen konden. Ik was toen actief binnen Oikonde rond begeleid wonen, vooral bedoeld voor mensen uit de psychiatrie. Wij dachten: "Als wij nu deze woonvorm ook zouden gebruiken voor asielzoekers, dan is dat misschien een deel van de oplossing." Het eerste doel was residentiële opvang aanbieden, maar eigenlijk kwam daar snel ook ambulante dienstverlening bij. Wij zochten een huis dat geschikt was om

toch een aantal asielzoekers op te vangen en vonden een vroegere protestantse kerk met plaats voor een negental mensen. Bedoeling was dat die daar een paar maanden zouden verblijven, en bij ons bed, bad, brood en begeleiding zouden krijgen.

Het werd een overrompeling. Toen waren het vooral Ghanezen die naar Gent kwamen afgezakt. Sommigen kwamen rechtstreeks bij ons, anderen werden doorgestuurd vanuit het Klein Kasteeltje in Brussel, anderen kwamen van Zon en Zee, een vakantiecentrum dat door de federale overheid was ingehuurd om die grote massa op te vangen.

We hadden één huis en één bureau om juridisch advies te geven over de procedure. Dat was een heel heftige en intense periode, want ik stond er helemaal alleen voor. We hebben daarna een tweede huis in Sleidinge geopend met nog eens vier plaatsen. Maar dat was gewoon veel te weinig.

De meeste Ghanezen kwamen om economische redenen naar hier, maar van zodra zij wisten dat er weinig kans was op een positief resultaat, zijn zij weer vertrokken, naar andere landen in Europa, naar

Frances Van Belle

Amerika, naar Canada. In 1988 waren ze allemaal weg. De tweede grote groep waren Iraniërs die toen voor het regime van de Ayatollah Khomeini waren gevlucht. Toen hadden we weinig taalproblemen omdat zowel de Ghanezen als de Iraniërs Engels spraken. Financieel waren er wel altijd problemen. Het OCMW was niet echt bereidwillig om financiële steun te geven. Dan hebben wij zelf, met de steun van het Belgisch Comité voor Hulp aan de Vluchtelingen, tijdelijk die rol opgenomen. We kregen geld van de federale overheid en de asielzoekers kwamen bij ons om leefgeld.'

Professionaliseren

Frances: 'Ik ben nu opnieuw verantwoordelijke van Transithuis. Ik sta in voor de praktische, organisatorische kant van de werking. Naast het Transithuis is er ook een nieuw project rond de opvang en oriëntatie van mensen zonder papieren. Er wordt opvang voorzien en juristen en perspectiefbegeleiders kijken wat er nog mogelijk is om aan een wettig verblijf te geraken. Als dat niet kan, bekijken we of terugkeer een optie is.'

Katie Van Cauwenberge

In het verleden was ik ook al even teamverantwoordelijke van het Transithuis. Ik herinner mij nog mijn start, met de eerste vluchtelingenstroom uit Joegoslavië. We zaten in de Meibloemstraat en daar stonden mensen tot om de hoek aan te schuiven. Hallucinant. Er zaten ik-weet-niet-hoeveel mensen in de wachtzaal en één medewerker was daar letterlijk het verkeer aan te regelen. Drie andere medewerkers zaten naast elkaar aan hun bureaus, zonder tussenschot. Ik dacht: "Wat is dat hier?"

Het Transithuis is gekend tot ver over de landsgrenzen. Dat is echt niet normaal, we krijgen telefoons vanuit het buitenland. We zijn eigenlijk een beetje slachtoffer van wat we kunnen en doen. Dat komt niet door foldertjes, wel door mond-tot-mondreclame. Soms komen hier mensen van bij hun advocaat om toch nog eens te controleren of die wel de juiste dingen heeft aangeraden. Vorig jaar hebben we moeten zeggen: "Wij krijgen Gentse subsidies, dus daar bakenen we af." En dan is het nog non stop doorwerken. De telefoon stopt niet met rinkelen.

Daarom worden er nu in alle Oost-Vlaamse CAW's vormingen gegeven voor onthaalmedewerkers. Een soort "Eerste hulp bij papieren". We proberen ook efficiënter te zijn, bijvoorbeeld met infosessies in groep over bijvoorbeeld gezinshereniging. Veertig aparte afspraken of in twee groepen van twintig uitleg geven: de tijdswinst is enorm. We moeten ons constant heruitvinden om aan de vraag te kunnen voldoen. Want hoe je het ook draait of keert, we zijn met 2,9 voltijds equivalenten. Ze denken soms dat hier een hele groep zit. Niet dus.'

Aanvaarding zoeken

Katie: 'Het is altijd heel moeilijk werken geweest en het werd niet altijd goed aanvaard. Toen we startten aan de Drongensesteenweg kregen we vrij snel een brief dat er een bom zou ontploffen. "Wij gaan niet akkoord met de opvang van die mensen. De buurt is daar niet mee opgezet." We hebben de politie ingeschakeld en het is gelukkig daarbij gebleven. Later in de Meibloemstraat is er wel een brandversnellend product in de gang gegooid en hebben we brand gehad. Ook daar zeiden ze dat de buurt niet

akkoord ging. Dan gingen we praten met de mensen om hen duidelijk te maken dat die asielzoekers hun situatie ook niet gewild hadden. Dat ze zeer kwetsbaar waren. Dat zij uit situaties kwamen die onmenselijk waren.

Even moeilijk ging het als we een woning voor hen zochten. Ik moest de gevoelige snaar bespelen, anders lukte het helemaal niet. "Het waren allemaal bandieten die de gevangenis ontvluchtten door naar hier komen." Ik denk niet dat zulke denkbeelden plots verdwenen zijn.'

Obstakels en problemen

Katie: 'Sommige vluchtelingen zijn hier al jaren. Ze hebben een leven opgebouwd. Door de gezinshereniging komen hun ouders, broers en zussen naar hier maar die kennen de situatie hier niet. Of mannen die hier al lang zijn en dan met iemand van hun geboorteland trouwen: dat is niet simpel. We staan daar niet bij stil. Welke drama's er soms achter de verhalen zitten.'

Frances: 'Er zijn nog een hele reeks andere obstakels, denk aan de taal. Of: niet iedereen kan lezen of schrijven. Als je de hele tijd bezig bent met overleven en papieren regelen, dan is werken ook geen evidentie. Sommigen werken zich te pletter in een of ander slecht statuut en komen er niet aan toe om hun eigen situatie te verbeteren.'

Katie: 'Als we dan van plan zijn om mensen naar hier te halen om bepaalde jobs in te vullen, moeten we er wel voor zorgen dat ze menswaardig kunnen wonen en leven.'

Frances: 'Het moet een pakketje zijn dat we aanbieden. Sommigen hebben wel een diploma, maar dat wordt vaak niet erkend.'

Frances: 'In het Transithuis komt de grootste groep nu uit Afghanistan. De intra-Europese migranten komen minder naar ons omdat die hier "mogen" zijn, als ze werken. Die hebben een ander statuut. Maar die zitten met andere problemen: kinderen die niet naar school gaan, een huisvesting die ook nergens op lijkt, huizen waarin vier, vijf of zes grote gezinnen wonen en dan krijgen ze miserie met de burens en huisbazen.'

Katie: 'Die huisjesmelkerij hebben we serieus aangepakt. Er is daarover zelfs een themaproces geweest, alle huisjesmelkers werden in éénzelfde zitting berecht. Ik heb toestanden gezien! Schrijnend, ongelooflijk, verschrikkelijk.'

Geef jezelf

Meestal geven we op deze pagina extra aandacht aan mensen en organisaties die het CAW ondersteunen. Immers, donateurs zijn uiterst belangrijk voor onze organisatie. Zonder de financiële steun die we maand na maand van je mogen ontvangen, zou het niet mogelijk zijn om projecten te starten, behouden of verder te ontwikkelen.

Maar er is meer nodig dan financiële steun. Onder het motto 'Geef jezelf' plaatsen we hier een warme oproep naar iedereen die enkele uren vrije tijd wil doneren.

Onze **nachtopvang in Aalst** is op dit ogenblik vragende partij en kan je steun heel goed gebruiken. Ook andere werkingen binnen onze organisatie ontvangen je met open armen. We weten dat je het CAW een warm hart toedraagt. Daarom durven we te vragen: 'geef jezelf!'

Interesse om aan de slag te gaan als vrijwilliger?
Neem dan meteen contact op:

→ **Nachtopvang in Aalst:**

ww.nachtopvang.aalst@cawoostvlaanderen.be

→ **Algemeen:**

vrijwilligers@cawoostvlaanderen.be

VRIJWILLIGER WORDEN BIJ HET CAW?

Het CAW kan niet zonder vrijwilligers. Je vindt er studenten, actieve gepensioneerden en professionelen die in hun vrije tijd hun talenten aanbieden. Sommigen draaien al jaren mee en zorgen mee voor de dagelijkse werking. Anderen engageren zich voor een bepaalde periode of werken mee aan een project. Heb je goesting én tijd in zinvol vrijwilligerswerk? Bekijk dan de vacatures op onze website: www.caw.be/vrijwilligers

**Ben jij een nachtuil
met dromen om het
verschil te maken?
Word vrijwilliger!**

Wat is CAW Oost-Vlaanderen?

Centrum Algemeen Welzijnswerk (CAW) Oost-Vlaanderen is een pluralistische organisatie die deskundige hulpverlening biedt aan iedereen met vragen of problemen in verband met welzijn.

CAW Oost-Vlaanderen **informeert, begeleidt en biedt onderdak** indien dat nodig is. Onze **doelgroepen** zijn mensen in kwetsbare situaties zoals daklozen, slachtoffers van geweld, jongeren, (ex-)gedetineerden, vluchtelingen, gebroken gezinnen enz. Onze hulpverlening is professioneel, divers, vertrouwelijk en anoniem.

Onze organisatie telt 649 medewerkers en jaarlijks kloppen 26.570 mensen met een hulpvraag aan bij CAW Oost-Vlaanderen.

Volg CAW Oost-Vlaanderen via www.caw.be en www.facebook.com/cawoostvlaanderen. Contact opnemen kan onder meer telefonisch via 09 265 89 20.

Voor extra projecten en initiatieven zijn **giften, legaten en schenkingen** steeds welkom op BE25 0689 0002 0082 – BIC GKCCBEBB. Voor bijdrages vanaf 40 euro krijgt u van ons een fiscaal attest, goed voor een belastingvermindering van 45 %. Een gift van 100 euro kost u dus eigenlijk maar 55 euro.

DIRECTIE

GEERT HILLAERT /
Algemeen directeur
geerthillaert@cawoostvlaanderen.be

TINE VANDENBOSSCHE /
HR directeur
tinevandebossche@cawoostvlaanderen.be

ALAIN SLOCK /
Inhoudelijk directeur
alainslock@cawoostvlaanderen.be

BESTUURSORGaan

Kris Coenegrachts (voorzitter), Kathleen Van Haute, Gerry van de Steene, Mark Block, Stefan Bockstal, Guido Van de Pontseele, Christl Willems, Kathleen Van Rysseghem, Thomas Vervaeet en Sara Goossens.

OPGEKLOPT

WILLEN WE ÉCHT EEN WELVARENDE SAMENLEVING ZIJN?

De zomer komt eraan. Dat merk je aan de vele reclame voor reisjes, festivals, etentjes ... We kijken met zijn allen uit naar een beetje zon en verdiende rust. Ondertussen bereiden de politieke partijen zich voor op de verkiezingsstrijd. Het vocale spierballengerol weerklinkt almaar luider. Ieder van hen wil wederom de beste leerling van de klas zijn.

Een gevecht van de ene realiteit tegenover de andere. Maar ondertussen geven peilingen en onderzoeken aan dat meer en meer mensen hun vertrouwen verliezen. Dit is eigenlijk zeer droevig. Want wie geen vertrouwen heeft in het beleid, heeft geen vertrouwen in de maatschappij en in zichzelf.

Willen we écht een welvarende samenleving zijn? Dan moeten we ons blijven inzetten en ervoor zorgen dat iedereen mee is. Een ketting is maar zo sterk is als de zwakste schakel, is een oude zegswijze die er eigenlijk op duidt dat de zwakste in onze samenleving de meeste aandacht en zorg verdienen.

Natuurlijk hebben we allemaal onze zorgen en hopen we op een andere, betere wereld voor onze kinderen en kleinkinderen. Maar de uitdagingen van vandaag laten we best niet liggen tot morgen.

In deze Magis kan je mijn nieuwe oproep lezen: 'Geef jezelf'. Dit is een oproep om een paar uren van je vrije tijd te schenken in de vorm van vrijwilligerswerk. Iets wat heel concreet, onmiddellijk merkbaar en broodnodig is!

Denk er even over na. Samen kunnen we die ketting ijzersterk maken en tonen dat voor ons iedereen de moeite waard is ... Iedereen!

Noël Callebaut

Stafmedewerker fondsenwerving en communicatie
noelcallebaut@cawoostvlaanderen.be

09 432 00 60

LAILA: 'GEEN TIJD VOOR NEGATIVITEIT'

In 2019 had ik al zes jaar een relatie. Ik stond eigenlijk op trouwen, maar hij bedroog mij al lang. Ik wou dat nooit echt inzien. Ik was nog jong. Hij had weer iets met een meisje en dat was voor mij de druppel: het is genoeg geweest, ik stop ermee, ik maak het uit, en ben dus van hem weggegaan. Maar dan is hij mij beginnen stalken. Ik geraakte in de put, een beetje de weerslag. Dan heb ik contact genomen met het CAW. Wij hebben daar vroeger op school over gehoord en we zijn ook eens op bezoek gegaan. Ik ben bij Bea terechtgekomen. Zij was van bij het begin bij contactpersonen. Ik ben altijd bij haar blijven gaan. Ik voelde me op mijn gemak bij haar, het was vanzelfsprekend.

Ze hebben mij altijd goed geholpen, ondanks dat het altijd zo druk is bij hen. Ze heeft in het begin vooral goed geluisterd en dat was wat ik nodig had. Een luisterend oor, iemand die mij en mijn situatie niet kende. Ik was vroeger heel onzeker. Ik zag enkel mijn slechte eigenschappen. Bea zei dat ik een enorme veerkracht heb. Dat had nog nooit iemand tegen mij gezegd. Dat is toch een mooi woord, niet, veerkracht?

In die periode ben ik misbruikt geweest. Bea heeft mij doorverwezen naar mensen die daarin gespecialiseerd zijn. Ik vind

het belangrijk dat iemand zoals Bea erkent wanneer een doorverwijzing nodig is.

Over mijn verleden ben ik heel open. Ik vertel dan ook over het CAW. Mensen vragen: wat is dat juist? Ik vertel hen dat ze ook jongeren ondersteunen en dat het gratis is.. Dat is voor ons heel belangrijk. Geld is een drempel. En ik vind het een mooi gebaar: mensen helpen en daar niets voor terug vragen.

Eigenlijk moeten we sneller op andere mensen kunnen steunen. Ik ben verslaafd geweest aan een drug. Ik heb het zelf ingezien dat het zo niet verder kon en ik ben hulp gaan zoeken. Dat is wat veel mensen niet durven. Omdat ze zich schamen. Dat heb ik overwonnen.

Daarover praten is belangrijk, gewoon met de mensen die je vertrouwt. Ik heb heel veel verzwegen voor mijn ouders omdat ik van mijn ex gewoon niets mocht vertellen. Nu weten ze alles. Het maakt me kwetsbaar maar ondanks alles blijf ik toch altijd vertrouwen zoeken. Ik probeer dat niet op te geven. Voor mij is er geen tijd voor negativiteit.